

lærere + Bolig og Brændsel, § 9 oplyser, at Lønningerne skal beregnes efter den Levefod, som 1908 stillede Lærerne paa. Dette sidste syntes at være overset af mange i Diskussionen, og der krævedes, at Købstadlærernes Løn sættes til 2400—4000 Kr., Landsbylærernes til 2—3000 Kr. + Bolig, Brændsel og Have. *Thora Pedersen*, Aalborg, paaviste, at Beregningen af Grundlønnen efter de nuværende Prisstigninger vilde føre til Lønninger, der var større end de i Debatten nævnte, og hun fremhævede, at man kom ikke uden om Spørgsmaalet: Samme Løn for Lærer og Lærerinder. Vil de Lærerne ikke tage mod Forslaget om Forsørgerprincippet, saa maatte de stille et andet.

Den langvarige Diskussion endte med Vedtagelsen af en Resolution, hvori Hovedstyrelsen opfordres til at arbejde for, at der gives et ekstra Tillæg for indleværende Aar, og at Statens Tillæg for næste Aar betydelig forhøjes, og m. H. t. det fremlagte Lovforslag krævede man, at der ikke fra Hovedstyrelsens Side blev truffet afgørende Beslutninger i Lønsagen, før et nyt Ombudsmøde havde faaet Lejlighed til at tage Stilling dertil.

Kl. var 5, før Forhandlingerne sluttede, og det var forstaaeligt, at Mødets Deltagere var blevne uoplagte til at høre Foredrag. Efter Programmet skulde Hr. cand. mag. Arvin tale om „Arbejdsskolen“. Foredraget blev desværre ikke holdt men efter Forsamlingens Ønske trak Hr. Arvin kort og klart Hovedlinjerne op for Grundtankerne i Foredraget, og han sluttede med at udtale Ønsket om et effektivt Samarbejde imellem de nordiske Lærere og Opretelsen af et fælles-nordisk pædagogisk Tidsskrift.

Kunde det ikke tænkes, at Ombudsmødet fik lagt een Dag til, som udelukkende var helliget Foredrag og Diskussion af Tidens mest brændende pædagogiske Spørgsmaal?

„Den idiotiske Bestemmelse“.

Til

Dansk Kvindesamfunds Hovedkontor!

Jeg har i Bladene læst om, at Dansk Kvindesamfund arbejder paa at faa fremmet Skolelovens Revision og at faa fjernet den idiotiske Bestemmelse, at kun Enker med skolepligtige Børn kan sidde i Skolekommissionen.

Nu har vi her i Sogn følgende Tilfælde:

En Kvinde har siddet i Skolekommissionen i 12 Aar. Hun har af Sogneraadet været genvalgt 2 Gange, mens vi har haft vor nuværende Præst. Nu finder han paa at sende hende en Skrivelse, hvori han meddeler hende, at hun ikke længer har Sæde i nævnte Kommission.

Præsten har gentagne Gange sendt hende ud at holde Eksamen, uden at han selv har været med, og ved Eksaminer, hvor han har været til Stede, overladt hende at censurere saa i det ene og saa i det andet Fag. Nu, og først efter Genvalget i Foraaret, kommer han pludselig i Tanker om, at hun skal fjernes.

Den paagældende Kvinde er almindelig afholdt. Baade Lærerne og deres Familie saa vel som Skolebørnene er glade ved hendes Besøg. Og hun er en Kvinde, der har Forstaaelse af og Interesse for Skolearbejdet, endogsaa mere end det store Flertal. Og nu kan Præsten fjerne hende ene paa Grund af en saadan Lovbestemmelse, der er i Strid med hele det praktiske Liv. Og dette paa Trods baade af Sogneraad og Lærere og Beboere. Og Følgen bliver den, at saa faar vi ingen Kvinde i Skolekommissionen, for de er „ulovlige“ allesammen. Og dette fører igen til, at vi skal have Mænd til at bedømme Pigeres Haandarbejder. Ikke sandt, det er baade til at le og græde over!

Men hvad kan der gøres for at forhindre en saa taabelig Afskedigelse af en Kvinde? Er „Dansk Kvindesamfund“ i Stand til at kunne gøre noget? Kan det nytte noget at skrive til Ministeriet?

Erb.

Lærer.

Der er vist desværre intet at gøre

for Tiden. En Henvendelse til Ministeriet bør dog forsøges.

Er der Redaktionen af samme Slags vil Redaktionen være taknemmelig for en Beretning om dem.

Red.

Den første . . .

I Jubilæumsskriftet for Fyns Stifts Patriotiske Selskab omtales Bødkeren *Sisel Hansdatter i Birkende*. Hun fortsatte sin afdøde Mands Bødkerhaandværk og indleverede i 1834 til Bedømmelse i Selskabet „*Et Prøveanker*“, der tilbagesendtes med Prædikaten „*Ret smukt*“.

Sidse Hansdatter turde være Danmarks første Kvinde-Bødker. Dette Haandværk har, mærkelig nok, endnu ikke tiltrukket Nutidens Kvinder.

Fra samme Skrift har vi efterfølgende:

Jomfru *Anne Margrethe Holst* i Middelfart blev i 1812 under varm anbefaling af Sagfører *Gjedding*, Pastor *Melbye* og Byfoged *Sommer* indstillet til Understøttelse af Selskabet for hendes ualmindelige Dygtighed og eksemplariske Færd.

Hun, der var knap 20 Aar gammel, forestod ene sin Moders Farveri og Trykkeri, og i Vinteren 1811—12 havde hun „blot ved en Kones Hjælp farvet 5—6000 Alen Vadmøl og trykket en Mængde Forklæder, Tørklæder m. m.“. Selskabet tilkendte Jomfru Holst en Præmie af 50 Rdl., der tilstilledes hende „som et Bevis paa Selskabets Agtelse for roesværdig Flid“.

Kvindelige Opvartere.

I „Hovedstaden“ har der i August Maaned været ført en Forhandling om dette Spørgsmaal, som jo nu er afgjort ved Voldgiftskendelse, der antager de kvindelige Opvartere. — Vi skal muligvis i næste Nummer finde os foranlediget til at komme tilbage til dette Spørgsmaal.

Redaktionen.

